

lečné domácnosti byly hrazeny výlučně jen ze zvláštního parafernálního jmění st-lčina.

Ani tuto námitku neshledal soud důvodnou.

Vyslovil' již v nálezu Boh. A 10.434/33 právní názor, že pro ručení manželky za pojistné podle citovaného ustanovení zákona, které se stalo splatným v době společné domácnosti, je bez významu, má-li manželka účast na příjmu z podnikání manžela, a že zákon pojí tu ručební povinnost manželky na jedinou skutečnost, totiž na bydlení ve společné domácnosti se zaměstnavatelem, aniž stanoví výjimku jakéhokoliv rázu z této povinnosti. Nss trvá na tomto svém názoru a odkazuje co do bližšího jeho odůvodnění podle § 44 j. ř. na důvody onoho nálezu.

Jest proto i tato námitka stížnosti, která jinak nepopírá, že st-lka bydlila v rozhodné době se svým manželem ve společné domácnosti, bezdůvodná.

Č. 12.324.

Vodní právo: Podstatnou náležitostí výroku podle § 40 čes. zákona o právu vodním je také označení osoby povinné k náhradě škody. Označení této osoby není ještě výrokem o náhradě škody.

(Nález z 11. března 1936 č. 11.520/36.)

V ě c: Státní fond pro splavnění řek, vybudování přístavů, výstavbu údolních přehrad a pro využitkování vodních sil při min. veřejných prací a československý stát zastoupený min. veřejných prací proti rozh. zem. úřadu v Praze z 10. března 1933 (za zúčastněného Václava F. v Nelahozevsi adv. Dr. Josef Dvořák z Prahy) o náhradě škody způsobené na rybolovu stavbou hydrocentrály.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

D ů v o d y: Rozhodnutím okr. úřadu v Kralupech n. Vlt. ze 7. září 1931 byla zamítnuta žádost Václava F. v Nelahozevsi o náhradu škody způsobené mu vzdušným vlněním vody na řece Vltavě jezem v Měříčovicích.

Na odvolání Václava F. bylo rozhodnutí toto nař. rozhodnutím zem. úřadu v Praze zrušeno a stanovena podle předpisu § 40 zákona o právu vodním náhrada škody způsobené výstavbou hydroelektrárny v Měříčovicích ročním paušálem 1.000 Kč s tím, že nebudou-li účastníci s tímto výrokem spokojeni, mohou se domáhati výroku o náhradě škody cestou soudu.

O stížnosti na rozhodnutí toto podané uvažoval nss takto:

Nař. rozhodnutím přiznal žal. úřad dnešní zúčastněné straně nárok na náhradu škody za poškození jejího práva rybolovu. Stížnost státního fondu pro splavnění řek a československého státu vytýká tomuto rozhodnutí zmatečnost a vadnost řízení.

Nss musil se nejprve vypořádati s otázkou, do jaké míry jest podle zákona povolán o této stížnosti rozhodovati. Nss jest ovšem kompetentní ke stížnosti přezkoumávati konečná rozhodnutí nebo opatření úřadů

správních, ale z jeho příslušnosti jsou podle § 3 lit. a) zák. o ss vyjmuty věci, které náležejí před řádné soudy.

Podle § 40 čes. zák. o právu vodním není majitel vodního práva oprávněn odporovati výkonu jiných vodních oprávnění, má však nárok na přiměřenou náhradu škody. Náhradu tuto má vysloviti úřad správní a pro případ, že by zúčastněné strany se výrokem tímto nespokojily, jest povolán náhradu tuto stanovití soud.

Ježto podle cit. § 3 lit. a) zák. o ss nemůže se nss zabývatí věcmi, které náležejí před řádný soud, jsou nepřipustny ony námitky stížnosti, které vytýkají jako vady řízení, že st-řím nebyl sdělen obsah instančního rekursu a že mu před vydáním nař. rozhodnutí nebyl sdělen znalecký posudek, jenž byl podkladem nař. rozhodnutí, a že nárok na náhradu škody nebyl časově terminován, neboť jde tu vesměs o incidentní otázky rozhodnutí o náhradě škody, o níž přísluší podle cit. předpisu rozhodovati řádnému soudu.

Naproti tomu uznal nss za přípustnou onu námitku, kterou se vytýká, že nař. rozhodnutí je zmatečné, poněvadž z něho není zřejmo, k o m u jest povinnost k náhradě škody uložena. Neboť podle § 40 vod. zák. přísluší stranám nárok, aby jim vydán byl výrok správního úřadu o náhradě škody výkonem vodního oprávnění rybolovu způsobené. Podstatnou náležitostí tohoto výroku je pak, ježto jde o právní poměr mezi dvěma subjekty, označení obou těchto subjektů, tedy zejména také osoby k náhradě škody povinné. Ježto pak označení subjektů dotčeného právního poměru není ještě výrokem o náhradě škody a není tedy kompetence tohoto soudu v té příčině vyloučena, a ježto z obsahu nař. rozhodnutí opravdu není zřejmo, komu povinnost k náhradě škody byla uložena, zakládá nedostatek této podstatné náležitosti výroku, který stranám znemožňuje dovolati se výroku řádného soudu, podstatnou vadu řízení, a to tím spíše, že z obsahu správních spisů není zřejmo, kdo je majitelem vodního díla, z jehož provozování zúčastněné straně na rybářském právu podle jejího tvrzení škoda vzniká, kdežto podle obsahu stížnosti je spoluvlastníkem Miřejovické elektrárny československý stát spolu se zemí Českou.

Č. 12.325.

S a m o s p r á v a o b e c n í: I. Paragrafem 1 zákona č. 117/1921 Sb. bylo dáno vládě právo nejen, aby obec rozloučila, nýbrž také, aby rozhodla o úpravě hospodářských poměrů nově vzniklých obcí, a to i dodatečně po provedené rozluce. — II. Proti úpravě hospodářských poměrů nově vzniklých obcí, provedené vládou podle § 1 zákona č. 117/1921 Sb., může obec zúčastněná na rozluce namítati jen, že při této úpravě nebylo dbáno toho, aby mohla plniti úkoly, jež jí v oboru samostatné a přenesené působnosti ze zákona vzchází.

(Nález z 12. března 1936 č. 15.823/35.)

V ě c: Obec Trhanov proti rozh. vlády republiky Československé ze 4. května 1934 o úpravě majetkových poměrů rozloučené obce Chodova.